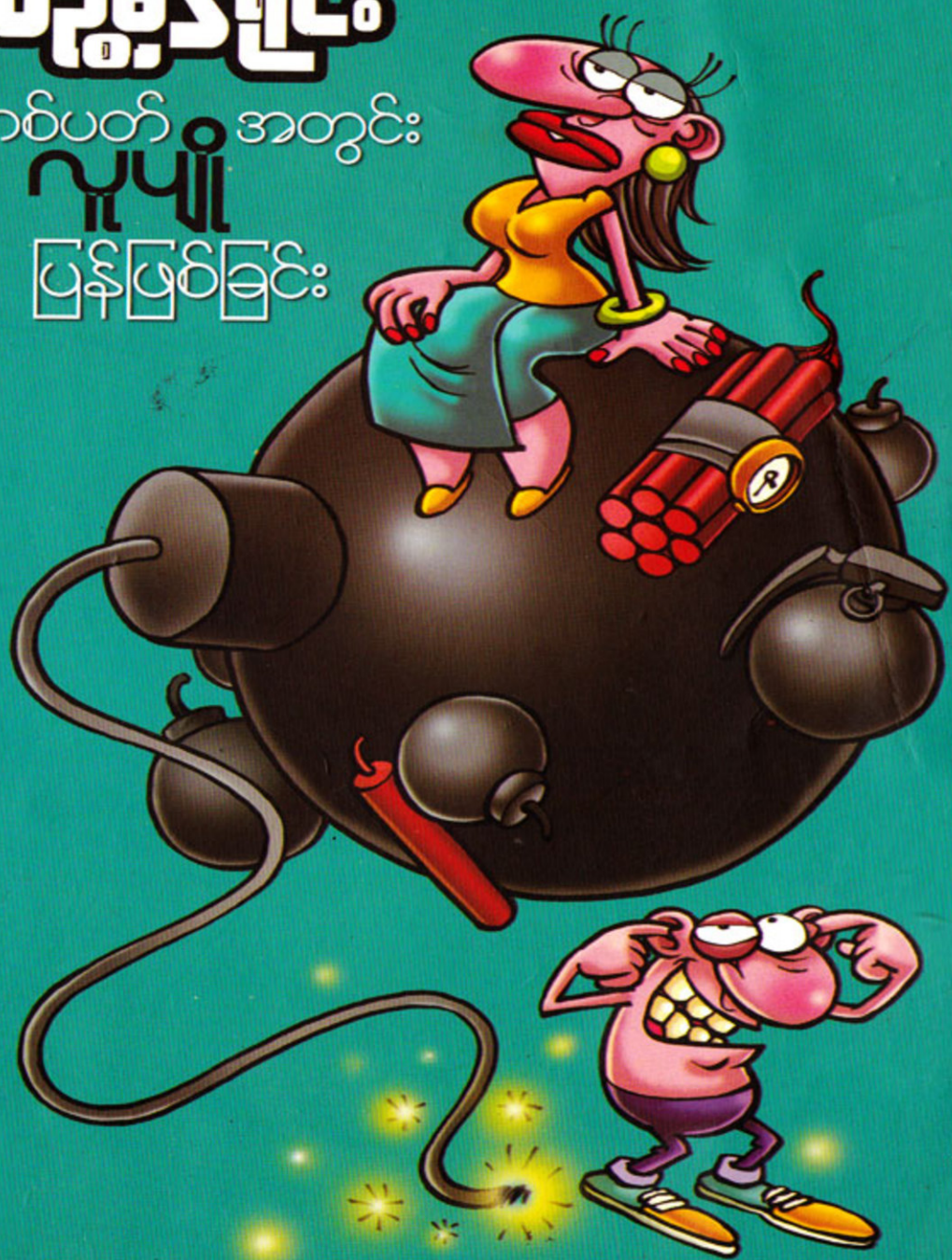

ပညာပို့ပေးရင်း

တစ်ပတ် အတွင်း
လူမျိုး
ပြန်ပြောင်းခြင်း

ယောက်ျားသားတို့ အပြစ်တွေအတွက်
မိန်းမသားတွေတတွက်တွက်ပြောဖို့
ဘုရားသခင်က
နှုတ်ခမ်းတွေတပ်ပေးခဲ့တာလေ။

အခန်း(၁)

"ကိုကျော်လင်းဆွေ... ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ၊ ရှင်မထသေးဘူးလား"

သမီးရည်းစားဘဝတုန်းက ချိုသာတဲ့ အသံမျိုးရှိသလောက် ကလေး
နှစ်ယောက် ရလာတဲ့ အခါ ဘယ်လိုမှ နားဝင်ချို့စရာ မကောင်းဘဲ သာ
ယာနာပျော်ဖွယ် မရှိသော အသံမျိုးနဲ့ မိမိသွင်က နားနားကပ်ပြီး
အော်နှိုးလို့ ကျော်လင်းဆွေ နည်းနည်းတော့ "တင်း" သွားပါတယ်။

ဘယ့်နှယ် ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်သိတာပေါ့။ ညကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့
ကဲကောင်းလို့ ကဲလိုက်တာ ညဉ့်နက် တော်တော်ကြာတော့မှ အိမ်ပြန်
ရောက်လာတော့ အိမ်တံခါးလာဖွင့်ပေးတဲ့ မိမိသွင့်စိတ်ထဲ မကြည်ဘူး
ဆိုတာ အထာနပ်ပြီးသား။ ဘာမှ မပြောဘဲ နည်းနည်းမက တော်တော်
လည်း မူးတာနဲ့ အိပ်ရာပေါ်လှဲချကာ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်သွားတာ
တစ်ရေးမှ မနိုးပါ။

အခုလည်း မနက်ခင်းဩဝါဒ ဘာခြွေဦးမလဲမသိ။
အိပ်ရာကခပ်မြန်မြန်ထပြီး ရေချိုးခန်းဆီ အမြန်သွားကာ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်ပါတယ်။

"ကဲ... ပြောပါဦး ကိုကျော်လင်းဆွေ၊ ညက ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်မူးလာတာလဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် လူပျိုလို့ ထင်နေသလား"

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်လို့ မနက်အဆာပြေစားဖို့ အဆင်သင့်နေတဲ့ သားဖြစ်တဲ့ ခြောက်နှစ်သားအရွယ် ထူးထူးနဲ့ သုံးနှစ်သမီးလဲ့ယဉ်ထွေးတို့ ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုနဲ့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ကို စားနေပါတယ်။

"မိမိသွင်.. ငါလူပျိုမဟုတ်မှန်း လူတိုင်းသိတယ်၊ ကလေးအဖေမှန်းလည်း လူတိုင်းသိတယ်၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေပြီးလို့ သူငယ်ချင်းတွေ စားကြသောက်ကြတာ အပြစ်လား၊ မင်းတို့ ကို ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့လဲ"

"ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်မှ မပေးပေမယ့် ရှင့်က အဖေတစ်ယောက်လေ၊ အခုအကြီးကောင် Greade (2)လပတ် စာမေးပွဲစစ်တော့မယ်၊ နက်ဖြန်ဆိုဖြေရပြီ၊ ရှင့်က အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ကလေးကို စာလေး ဘာလေးပြပေးပေါ့၊ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်ကလေးက အားရှိတာပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က အဆင့်တစ်ရတာ ဒီတစ်ပတ် အဆင့်တစ်အောက် လျော့သွားရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာ မိမိသွင်.. မင်းတို့ မိန်းမတွေက ကလေးချင်းလည်း လိုက်ပြိုင်တာပဲ၊ ကိုယ့်သားသမီး မူလတန်းတို့ အလယ်တန်းတို့ အဆင့်တစ်ရတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ .. ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အေး..ဆယ်တန်းမှာ လစဉ်အဆင့်တစ်ရမယ်၊ အောင်တော့လည်း ဂုဏ်ထူးတွေတသိတတန်းကြီး ဆိုရင်တော့ အဲဒါကတန်ဖိုးရှိတယ်၊ ကလေး

တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုပြောင်းလဲပေးတယ်ကွ၊ မင်းတို့ ဟာက ကလေး
ကိုအခုကတည်းက ဦးနှောက်အနားမပေးဘဲ စာတွေစွတ်လုပ်ခိုင်းမနေနဲ့
၊ ငါမလိုပါဘူး.... သူ့ကို ဂိုက်လုပ်ပေးတဲ့ ဆရာမနန္ဒာသင်းရှိတာပဲ"

ကျော်လင်းဆွေစကားကို မိမိသွင် ကျေနပ်ပုံမရပါ။

"ရှင်ဟာလေ..ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလိုချည်းပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်က သူ
ငယ်ချင်းတွေနဲ့ သောက်မယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေမယ်၊ ပြန်ချင်တဲ့
အချိန်ပြန်မယ်၊ ရှင်လုပ်တာတွေက လွန်နေတာကိုကော ရှင်သိလား၊ ကျွန်
မ သည်းမခံချင်တော့ဘူးနော်"

"သည်းမခံနိုင်လည်း မင်းလိုပဲမနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ပါးစပ်က ဗျစ်
တောက်ဗျစ်တောက် ပြောတဲ့ ငါ့ယောက္ခမမင်းရဲ့ အမေ နောက်ကိုလိုက်
သွားကွာ"

"ကျွန်မရဲ့ အမေက သေတာနှစ်နှစ်ရှိပြီလေ"

"အေး.... ဒါကြောင့် ပြာတာ၊ တကတဲ နားညည်းလိုက်တာ ဆိုတာ
ကွာ"

"ဪ..ရှင်က ကျွန်မထက်သာတဲ့ ဟာတွေနဲ့ တွေ့၊ ညဘက်မှာ မဟုတ်
တာတွေ လုပ်ဆိုတော့ ကျွန်မကိုအခုတော့ အပြစ်မြင်ပြီပေါ့"

မိမိသွင်.. မင်းစိတ်ထဲထင်တာပြောမနေနဲ့ ၊ အ လုပ်သွားဖို့ မင်းနှိုးလို့
ထ လာပြီးပြီ၊ အခုအေးအေးဆေးဆေး စားပါရစေ၊ သားနဲ့ သမီးလည်း
စိတ်ညစ်နေဦးမယ်"

"ရတယ်ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိက နံနက်ခင်းတေးသံပဲဟာ၊ သားနဲ့ ညီ
မလေးက ရိုးနေပြီ"

သားဖြစ်တဲ့ ထူးထူးက သူ့ညီမလဲ့ယဉ်ထွေးကို ရယ်ပြီး ပြောရင်းက

စားလက်စကို ဆက်စားနေတာ မိမိသွင်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါတယ်။

"အဲဒါပဲ သားနဲ့ သမီး၊ ဒယ်ဒီ... မိန်းမယူမိတာ မှားသွားလားမသိဘူး၊ ဒယ်ဒီရုပ်ရည်ကြည့်စမ်း.. ဘယ်လောက် ယောက်ျားပီသလဲ၊ သားနဲ့ သမီးရဲ့ မာမိနဲ့ မယူခင်က မိန်းမတွေဆိုဝိုင်းနေတာပဲ၊ ဒယ်ဒီက လူပျိုပြန်ဖြစ်ချင်တာ ပြန်ဖြစ်လို့ မရလို့ "

"ကိုကျော်လင်းဆွေ.. ရှင်ဝက်သက်ပေါက်ချင်နေတာ ကျွန်မသိသားပဲ၊ ကျွန်မလည်း မှားတာပဲ၊ ရှင့်ကိုယူမိတာ"

"ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိ.. စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ စကားများကြ၊ ဘာမှ မစားဘဲနဲ့ ဆို အာခေါင်ခြောက်မယ်၊ ဒါပဲ... သားတို့ အခုလပတ်စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်မယ်၊ သားနဲ့ ညီမလေး ဘိုးဘိုးတို့ အိမ်မှာ သွားနေမယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိ နှစ်ယောက်တည်း ရန်သာဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ပေတော့"

"သားရေ.. ရန်ဖြစ်ချိန်ရရင်ကံကောင်း၊ မင်းတို့ ဒယ်ဒီအပျော်လွန်လို့ ကိုယ့်မိန်းမဖြစ်တဲ့ မာမီကို သတိရရင်တောင် ကံကောင်း"

ကျော်လင်းဆွေကတော့ မိမိသွင်ရဲ့ စကားကို ပြန်လည် ခုခံချေပခြင်းမပြုတော့ပါ။ သားနဲ့ သမီးအိမ်မှာ မရှိတဲ့ အချိန် သူ့ကုမ္ပဏီကလည်း သီတင်းကျွတ်ကာလ လုပ်သက်ခွင့်နားရက်ပေးတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ တွေးနေမိတာ ကော်ဖီသောက်ဖို့ တောင် မေ့သွားပါတယ်။

"ကိုကျော်လင်းဆွေ.. ကျွန်မ တံခါးမှူး မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒီညစောစောပြန်ခဲ့၊ ညစာလည်း အိမ်မှာ စားဦး၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ် ထမင်းလေးဘာလေး စားဖူးတယ်ရှိအောင်လို့ သိရဲ့ လား"

ကုမ္ပဏီသွားခါနီး အိမ်ပေါက်ဝထိ မိမိသွင်က မှာ တမ်းမြွေနေပါတယ်။

"စိတ်ချ... ငါတို့ သူငယ်ချင်းငါးယောက် မဆုံဖြစ်ရင် စောစောပြန်ခဲ့မယ်။ မဆုံပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းနေပေါ့ကွာ၊ ဒါဆိုတစ်နေ့လုံး မင်းက ငါ့ကိုသတိရပြီးသား ဖြစ်နေလိမ့်မယ်"

"ကိုကျော်လင်းဆွေ ... ရှင်က သွားခါနီးလာခါနီးမှာ လူကို ကလိသွားသေးတယ်နော်.. ဟွင်း"

မကျေမနပ်နဲ့ ပြောရင်းကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိမိသွင်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကျော်လင်းဆွေ ကားမောင်းရင်း ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ကပါးတာမို့ သူငယ်ချင်းတွေကို ခပ်စောစော ချိန်းရဦးမယ်လို့ ။

မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့

နှုတ်ခမ်းဖျားကထွက်ကျတဲ့ စကားတွေ

ချစ်သူဘဝမှာ ပဲနားဝင်ချို့စရာပါ။

အခန်း (၂)

"ကိုကို ညက လုပ်ပုံကောင်းသလား"

ဦးခေ ၂၀၁၈ မှာ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း ခေါင်းမကြည်လို့ ထမင်းစားခန်းထဲဝင် လာပြီး ဘလက်ခံကော်ဖီချဉ်ချဉ်လေး သောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးကာမှ ထမင်းစားခန်းရောက်ရောက်ချင်း တင်မြင့်ဦးကို ဇနီးဖြစ်တဲ့ ငှက်ခိုင်းက အရင်းမရှိအဖျားမရှိ ပြောလိုက်လို့ ထိုင်မလို့ လုပ်ကာမှ တွန့်သွားပါတယ်။

"ငှက်ခိုင်း... မင်းစကားက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ တော်ကြာ ဒီစကားကြားလို့ တခြားလူတွေ တစ်မျိုး ထင်နေမယ်"

"ကိုကို ... ကိုကိုစိတ်ထဲ ထင်ချင်တာ လျှောက်ထင်မနေနဲ့၊ ညက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် သောက်လာသလဲ၊ ပြီးတော့ ပြန်လာချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ ကင်းသမားတောင် တစ်ရေးနိုး အိပ်ရာထတဲ့ အချိန်မျိုး၊ ပြောပါဦး... လူပျိုလို့ ထင်နေလို့

လား၊ ကိုကိုမှာ မယားရှိတယ်ဆိုတာကိုကော သတိရသေးလား"

တင်မြင့်ဦးတစ်ယောက် မိန်းမဖြစ်တဲ့ ငုဝါခိုင်ကို တော်တော်သနား သွားပါတယ်။

"ငုဝါ..စကားကို နားနားပြီးပြောပါလား၊ မင်းကငါ့ကို ပြောရလို့ မော နေမယ်၊ ချိုးကြီး သိချင်းထဲကလို နားနားပြီး ပြောပါကွာ"

"ကိုကို... ထောင်တန်တဲ့ စကားကို ပေါ့အောင်မလုပ်နဲ့ ၊ ညကအဖြစ် အပျက်ကို ပြန်တွေးကြည့်စမ်း၊ ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ခြံမှာ မူးမူးနဲ့ ကားရပ်ပြီး ခြံရှေ့က ဓာတ်တိုင်ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပြီး မင်းကမိုက်သ လား၊ မင်းက ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ မီးမလင်းတာလဲ၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အစိုး ရကပြောင်းသွားပြီ၊ ဓာတ်တိုင်ဆိုတဲ့ မင်းက အခုထိ မီးမလင်းဘူးဆိုပြီး မူးမူးနဲ့ ပြောနေတာ တကယ့်ကို အရူးကျနေတာပဲ"

"ဟေ... ညက အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား"

"ဪ... အမူးသမားများ ဒီလိုမူးတာကျတော့ မသိဘူး၊ မစင်ကျွေးကြည့် ဘယ်သူမှ မစားဘူး"

ညတုန်းက သူငယ်ချင်းငါးယောက် ‘ကဲ’ ကောင်းကောင်း နှင့် ‘ကဲ’ တာ ဘယ်လို အိမ်ပြန်ရောက်လာမှန်း တင်မြင့်ဦး မမှတ်မိတော့။

"အေးကွာ... ညကငါတို့ သူငယ်ချင်းငါးယောက်ထဲက လူပျိုကြီးသ က်နိုင် သူ့အလုပ်က ရှယ်ယာ အမြတ်ရလာလို့ ပြုစုတာကြောင့် ပါကွာ"

"ဆင်ခြေတွေပေးမနေပါနဲ့ ၊ ကိုကိုက ငုဝါနဲ့ အရက်ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ် သလဲ၊ ဟိုးတုန်းကတော့ ငုဝါကို အချစ်ဆုံးဆို"

"ငုဝါရာ.. မင်းကို သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး နေ့တိုင်း ချစ်ပြီးသား၊ ယမကာကတော့ ညရောက်မှ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံမှ ချစ်လို့ ရလို့ ပါ၊ ခွ

ငုံလွှတ်ပါကွာ။

"ကိုကိုနော်..မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့၊ မဟုတ်တဲ့ မုသာဝါဒတွေပြောရင် ငရဲကြီးမယ်"

"ငါ့မိန်းမကလည်း ကွာ၊ မဟုတ်တဲ့ မုသားပြောရတာ တာဝန်ဘယ်လောက်ကြီးလဲ၊ မုသားစကားတစ်လုံးမှန်ဖို့ သက်သေပြစရာ မုသားစကားမဟုတ်တာ အလုံးနှစ်ဆယ်သုံးဆယ်လောက် ဖန်တီးရတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ကဲပါ..ဘလက်ခ်ကော်ဖီ တစ်ခွက်လောက် ဖျော်ပါ"

ငုဝါခိုင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ တင်မြင့်ဦးအတွက် ဘလက်ခ်ကော်ဖီ ဖျော်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ပေးပါတယ်။

"အင် ... ငုဝါတို့ မှာ သားသမီးမရသေးတာဆိုးတာ၊ ကိုကိုရဲ့ သူငယ်ချင်း ကျော်လင်းဆွေလို သားသမီးရှိရင် ကိုကိုခြေငြိမ်သွားမှာ ၊ အခုတော့ လူပျိုလိုဖြစ်နေတာ"

"မဖြစ်ပါဘူးငုဝါရာ၊ လူပျိုဘဝကလို ဘယ်မှာ လွတ်လပ်လို့ လဲ၊ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရတယ်၊ အကန့်အသတ်တွေနဲ့ နေနေရတာ၊ ဒီရက်ထဲမှာ ကျော်လင်းဆွေကော ငါပါကုမ္ပဏီက နားရက် ဆယ်ရက်ရတယ်၊ အဲဒီရက်တွေမှာ တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကို နေပစ်လိုက်ဦးမယ်"

"အံ့မယ်..အခုတော့ မလွတ်လပ်လို့ လား၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမကို ယူထားတာတောင် ကိုယ့်မိန်းမနား မနေချင်တာအံ့ပါရဲ့ "

"ဒါကတော့ စယူတုန်းကပဲ ကောင်းတာလေ"

"ဘာပြောတယ် ကိုကို"

ငုဝါခိုင်ရဲ့ ‘ကီး’ ကမြင့်သွားပါတယ်။ တင်မြင့်ဦးက ဘလက်ခ်ကော်ဖီခွက် အမြန်သောက်၊ ထမင်းစားခန်းထဲကနေ အမြန်ထကာရေချိုးခန်း

ဆီသို့ ပြေးပါတော့တယ်။

ငှါခိုင်ကတော့ ရေချိုးခန်းအဝယ်ရောက်တဲ့ တိုင်အောင် နောက်က
နေလိုက်ပြီး ‘ပွစိ’၊ ‘ပွစိ’ ပြောနေလို့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူမအသံမကြားရ
အောင် တံခါးပိတ်ကာ သီချင်းအကျယ်ကြီး အော်ဆိုနေမိပါတယ်။
